

'Barış Duası' üzerine düşünceler

James Low Zoom, 23 Şubat 2022

Lea Pabst tarafından yazıya döküldü

James Low tarafından Nisan 2022'de revize edildi.

Dharma anlayışımız savaş ve çatışma vakitlerinde açık ve rahat kalmamıza nasıl yardımcı olabilir?

Şu anda Avrupa'da büyük ve korkunç bir çatışma çok sayıda ölüm ve yıkım ile şiddetli bir şekilde devam ediyor. Bununla birlikte diğer kıtalar da çatışmalarla dolu, öfkeyi kalıcı nefrete dönüştüren negatif simyamız nedeniyle, biz insanlar arasında çatışmalar kolayca meydana gelebiliyor.

Diğerleriyle iletişim kurarken, bizi kızdıran birşey söyledikleri veya yaptıklarında muhtemelen onlara karşı biraz öfke deneyimliyoruz. Çünkü öfke neden ve koşullara bağlı olarak meydana geliyor ve kendisine ait herhangi bir içkin varoluş içermiyor. Ancak kendileri de basitçe devinimin motifleri olan iki kişi arasındaki bu bir anlık devinim anı kavramlar ekleme yoluyla katılaştırılıyor. Böylece diğer kişiye kalıcı bir hoşnutsuzluk niteliği yansıtıyoruz; "*Benim için tehlikelisin; Senden tiksiniyorum.*" Diğerinin" süregelen bir varlık olduğuna ilişkin bu algı onların üzerine daha ve daha fazla yansıtma yerleştirmemize izin veriyor.

Ne diğer kişi ne de biz içkin bir varoluşa sahibiz. Nefret eden ve nefret edilenin her ikisi de asılsız ve dolayısıyla yansıtma gerçektir. Çünkü diğer kişinin üzerine ulaşmıyor. Onlar "diğer kişinin" kim olduğuna ilişkin kendi zihinsel inşamızın çevresine yapışıyor ve onu biçimlendiriyor ve bu kendi zihnimizde yapıldığı için, "diğerine" karşı olumsuz bir tutum aldığımızda, bu olumsuz yansıtmanın önünde hiçbir engel olmuyor. Bu "diğeri" hakkında mutlak bilgiye sahip olmamızın lezzetli algısını destekliyor; "*Sen bir halk düşmanısın, sen vatanına ihanet ettin.*"

Bu hain kimliği birisinin üzerine bir defa sabitlendiğinde ondan kurtulmak çok zordur. Bu aşağılayıcı yansıtma diğerinin yaşayan bir insan olduğu algısının içini boşaltmamızı sağlayarak onu kendi aldatici yansıtma ile tamamen doldurabileceğimiz bir boş imleyen haline getirir.

Kim olduğuna ve değerine ilişkin belirleyici bilgimin kesinliğinin tadını çıkarmakta olduğum için, senin ile müzakareye girmek ya da hakkındaki kendi kendisini doğrulayan bilgimi düzenlemek adına hiçbir ihtiyaç duymuyorum.

Barış Duası

*Açık kaynağın farkındalıksızlığından,
Dayanarak imgelemiş öz-varoluşun sahte zeminine,
Ben ve diğeri düşünceleri durmaksızın belirmekte.*

*Gerçek olarak imgeleyerek kendimi,
Ve kullanılacak kaynaklar olarak görerek diğerlerini,
Seçmekte ve reddetmekteyim,
Geliştirmek ve korumak için kimliğimi.*

*Kim olduğuma değin algımın marifeti,
İndirgenmekte arkadaş veya düşmanlar olmaya diğerleri.
Ararken bu ego-benliği kısıtlanmamış hakimiyeti,
Hakaret olarak alınıyor direniş, kanıtlayan kabahati.*

*Bu aldanmış ve aldatıcı motiflenme,
Empoze edilen, daima taze oluşagelişe,
Temel sebeptir savaş ve çekişme,
Aşağılama ve empatisizliğe.*

*Tüm görünüşler yoksundur öz-varoluştan,
'iyi' ve 'kötü' atıflarının uygulandığı görünüşler ,
İbaret gökkuşağı ve bulutlardan.
Doğmamış kavranılamazlık;
Kaynağımız, ışıldayan alanımız ve hayali dansımız.*

*Öyleyse parlasm Budaların sevgisinin ışığı tüm parlaklığı ile ,
Hem korku duyan hem de korku verenin kalbine,
Kurtararak ikilisel şeyleştirme tuzağından,
Kısılp kaldıkları içerisinde.*

*Budalar, ikiliksizliğin farkındalığının şafağı ile ,
Son verin lütfen varlıkların karanlık gecesine,
Yaşayalım böylece,
Farkındalık ve boşluk, berraklık ve boşluk, görünüş ve boşluğun aydınlık gündüzünde.*

*Bu zamansız şimdide,
Yaşayalım hepimiz barış, sevgi ve uyumla birliktelik içerisinde.
Yumuşatsın kalplerindeki ışığa tüm varlıkların ego-kabuklarını,
Ve özgür kılsın parlamak için sevginin ışığını.*

Şubat 2022

Geçtiğimiz gün yazdığım bu duanın kısaca üzerinden geçeceğim, Bu dua basitçe Dzogchen görüşümüzün yeniden özetlenişidir.

*Açık kaynağın farkındalıksızlığından,
Dayanarak imgelemiş öz-varoluşun sahte zeminine,
Ben ve diğeri düşünceleri durmaksızın belirmekte.*

Bunun nasıl olduğuna değin öğretilere aşınayız. Farkındalıksızlığın herhangi bir nedene dayanmayan meydana gelişi mevcudiyetin yoksunluğunu ve içerisinden ikilik aldanişının tezahür edip kendisini şeyleştirdiği bir görmezden gelişi getiriyor. Kendimizi *ben benim ve sen değilime* inanırken buluyor ve bu imgelemenin yoğunluğu ve tümlüğü içerisinde imgelemekte olduğumuzu unutuyoruz. Böylece bu durum basitçe doğru olarak görünüyor.

*Gerçek olarak imgeleyerek kendimi,
Ve kullanılacak kaynaklar olarak görerek diğerlerini,
Seçmekte ve reddetmekteyim,
Geliştirmek ve korumak için kimliğimi.*

Kendimi gerçek ve kendi için varoluşumda yerleşmiş olarak imgeliyor, ardından diğerlerini kullanılacak kaynaklar, kendi amaçlarım doğrultusunda şekillendirebileceğim nesnelere olarak görüyorum. Kimlik algımı korumak için seçiyor ve reddiyorum. Bu etkinlik ile öz-referanslı ego benliğim karşılaştığı herşeyin değerini belirleme kapasitesi içerisinde güçlü hissediyor.

*Kim olduğuma değin algımın marifeti,
İndirgenmekte arkadaş veya düşmanlar olmaya diğerleri.*

Kim olduğuma değin algım ve neden hoşlandığım ya da neden hoşlanmadığıma göre, bana benzer görünenler ile ittifaklar yapıyor ve farklı görünenleri iteliyorum. Bu alışkanlıklar oldukça güçlü ve sıklıkla fark edilmiyor. Dolayısıyla kendimizi varsayımlarımızdan özgür kılmak ve kendisini gösteren aktüele katılabilmek için meditasyonumuzu kullanmamız gerekiyor. Anahtar nokta benimseme ve reddetme etkinliklerimizin muhattaplarımızda içkinmiş gibi algıladığımız nitelikler yarattığı ve yansıttığını görmektir. Onları oldukları gibi görmüyor, bizler için nasıl olduklarını farkında olmaksızın kendimiz yaratıyoruz. Tüm görüngü nedenlerden meydana gelir. Onlar kendilerinden kaynaklanan bir varoluşa sahip değildir. Birilerinin düşmanlarımız olduğunu hissettiğimizde ve onlardan nefret ettiğimizde, sanki onlarda hoşnutsuz olan belirli bir nitelik görüyoruz gibi görünüyor. Oysa bu yansıtma diğerleri ile onları deneyimlerkenki ilişkimizin niteliğine bağlı olarak kendisini gösteriyor. Eğer beni memnun etmiyor ve planlarım ile uyuşmuyorlarsa onları düşman olarak görüyorum. İçkin varoluşun yokluğunun ta kendisi diğerlerini zihnimin şu anki içeriğine göre belirlememe izin veriyor.

*Ararken bu ego-benliği kısıtlanmamış hakimiyeti,
Hakaret olarak alınıyor direniş, kanıtlayan kabahati.*

İçerisinde ikamet ettiğim bu izole ego-benliği kısıtlanmamış bir hakimiyet arıyor. Herşeyi bilme ve herşeye gücü yetme fantezisi, tıpkı gülleri budama ve dolabımdaki tencere ve tavaları yerleştirmenin en iyi yolunu bildiğime ikna olmuş olduğum gibi hayatın tüm detaylarında kendisini gösteriyor. Bu kesinlik temelinde, irademe karşı gelinmesi bana edilen bir hakaret ve diğerlerinin yetersizliği ve suçluluğuna dair bir kanıt olarak ele alınıyor. Böylece farklılık tekil görüşümün geçerliliğine karşı bir saldırı olarak görülüyor.

Bu ikiliğin bedhah niteliğini ifşa eder: Eğer benimle değilsen, eğer benim tarafımda değilsen, bana karşıdır. Eğer bana karşıysan seni yok edeceğim. Bunu içerisinde sadece tek bir çeşit iyi bireyin (diktatörden hoşlananın) olduğu dünyadaki birçok ülkede görüyoruz.

*Bu aldanmış ve aldatıcı motiflenme,
Empoze edilen, daima taze oluşagelişe,
Temel sebeptir savaş ve çekişmeye,
Aşağılama ve empatisizliğe.*

Diğerleri ızdırap çekerken kayıtsız kalıyoruz. Bir halk savaşın kana susamışlığının boyunduruğu altındayken, kendi görüşüme (propaganda ile birleşmiş) olan güvenim ve kendi konumlanmam (liderim ile uyumlanan) hakir görülen düşmandaki tüm değeri inkarım tarafından destekleniyor: “Umrumba değilsiniz. Benim için bir hiçsiniz. Hoşlandığım insanlar benim için herşey, ancak siz, düşmanlarım benim için hiçbirşeysiniz. Dolayısıyla acınız beni rahatsız etmiyor.” Böylece aslında onların acı ve ızdırapları benim daha güçlü hissetmem için bana yardım bile edebiliyor. Çelik yelekli, büyük silahlar ve büyük çizmelere sahip olan askerler silahı olmayan siviller karşısında oldukça emin hissedebiliyorlar. Biz uygulayıcılar için hayati olan bunların iki farklı insan çeşidi olmadığını netliğini korumaktır: iyi insanlar ve kötü insanlar, benim insanlarım ve diğer insanlar.

Tüm görünüşler asılsızdır. Onlar meydana gelir ve görünür, onlar dinamik gösterimleri içerisinde bir etkiye sahiptir, ancak içkin bir varoluştan yoksundur.

Öyleyse nefret kendisini gösterdiğinde ve kimin iyi, kimin kötü olduğunu anlamaya çalıştığımızda zeminin parlak mevcudiyeti olan temel Buda, orjinal Buda'nın 'Daima İyi' olarak adlandırıldığını hatırlamamız hayatidir. Her yönde, her zamanda iyi, herşeyi kapsayan. Herşey Kuntuzangpo'nun daima-iyi gösterimidir. Yine de savaş, nefret ve saldırganlık bizleri ikiliksel düşünce ve hissiyatın burgaçlarına çekebilir.

Dolayısıyla şunu hatırlamak zorundayız:

*Tüm görünüşler yoksundur öz-varoluştan,
'iyi' ve 'kötü' atıflarının uygulandığı görünüşler
İbaret gökkuşağı ve bulutlardan.*

Bir gökkuşağı görür ve şöyle düşünürüz: “Bu çok güzel, bu çok iyi.” Ancak o gözden kaybolur. Bir fırtına bulutunun çok kötü olduğunu düşünebiliriz ancak uçak onun içerisinden geçebilir. O bir öz-esasa sahip değildir. Görünüşler birşeyin görünüşleri değildir, onlar yanılısamaların görünüşleridir. Yanılısamalar aynı anda hem burada hem de burada değildir. Bağımsız bir varoluşa sahip olmayan onlar, üzerlerine yansıttığımız atıflar ve yargılamalar için bir temel sunmazlar.

*Doğmamış kavranılamazlık;
Kaynağımız, ışıldayan alanımız ve hayali dansımız.*

Bunlar tüm dzogchen öğretilerimizde üzerlerinde durduğumuz üç yöndür: Açık boş kaynak; ikiliksiz berraklığın durduraksız, çabasız sunum alanı ve her yeri saran hayali yanıtlayıcılık. İyi anlar gelir ve gider, zor anlar gelir ve gider. Açıklıkta kaldığımızda ego aracılığı ve ona eşlik eden kaygı ve suçlamadan özgürleşiriz.

Herhangi birisine karşı yoğun hissiyatlara sahip olabiliriz: *“Beni çok sinirlendiriyorsun! Sen ve senin rahatsız edici, aptal davranışın beni çok sinirlendiriyor! Sinirli hissetmem tamamen senin suçun. Ben iyi biriyim ama sen bir baş belası!”* Bu tür yorumlamalar ikilikten meydana gelir ve onların nereye varacağını biliyoruz.

Görüşe değin anlayışımız ile bunların tamamen yanlış ve farkındalıksızlıkla meydana gelen aldanişın bir yönü olduğunu görmeye başlarız. Herşey zeminin ışmasıdır. Dolayısıyla vaziyetimiz nasıl olursa olsun, diğer insanlar bizi ne şekilde tahrik ederse etsin, eğer özgürlüğü bulmak istiyorsak, kaynağın açıklığında kalmak ve özne ve nesne ikiliğine bölünmenin aldatici entrikalarına girmemek zorundayız.

*Öyleyse parlasm Budaların sevgisinin ışığı tüm parlaklığı ile,
Hem korku duyan hem de korku verenin kalbine,
Kurtararak ikiliksel şeyleştirme tuzağından,
Kısılıp kaldıkları içerisinde.*

Öfke kendisini etkinlik temelinde gösterir – birisi bize birşey yaptı. Reaktif öfkemiz diğerlerinin eylemlerine karşı dinamik bir yanittir. O koşulsal olduğundan ve eylemden meydana geldiğinden zaman ve değışen koşullarla dağılacaktır. Ancak öfke diğerine asli bir kötülük atfeden kavramlarla birleştğinde koyulaşır ve nefret olarak katılaşır. Böylece o koşulsuzlaşır ve düşmana karşı her halükarda mevcut olur. Bu diğerine asli bir olumsuz nitelik atfetmektir. Nefret eden ve nefret edilen süregelen bir ikilik içerisinde kilitlenmiştir.

Hoşlanma kendisini etkinlik temelinde gösterir – birisi bizim için birşey yaptı. Reaktif hoşlantımız diğerlerinin eylemlerine karşı dinamik bir yanittir. O koşulsal olduğundan ve eylemden meydana geldiğinden zaman ve değışen koşullarla dağılabilir. Hoşlantı diğerine asli bir iyilik atfeden kavramlarla birleştğinde, olgunlaşarak sevgiye dönüşür. Böylece o koşulsuzlaşır ve sevilen kişilere karşı her halükarda mevcut olur. Bu diğerinde asli bir olumlu nitelik olduğuna değin temel inanca dayanır. Seven ve sevilen bağlantısallığın titreşen alanında birlikte belirlemektedir.

İster saldırılan ve ülkesini, özgürlüğünü, bedeninin sağlığını... kaybedeceğinden korkan, isterse de diğer insanları korkuyla doldurabilen dehşet verici kişi olalım, her iki konumlanmayı da yerinde tutan gerçekliklerine olan inancımızdır ve bu olanın nasıl olduğu gibi görüldüğünde reaktifliğin içerisinde kayboluruz. Dolayısıyla gevşemek ve kendimizi bu birleşmeye dayalı zehirlenmeden özgür kılmak hayatidir. Açıklıkta kalarak meydana gelen en güçlü dürtüler ve duyguların bile gelip geçtiklerini görebiliriz. Onlar gerçeklik ya da içkin bir varoluşa sahip değildir. Ancak yine de onlarla birleşmemiz halinde bizler için doğruymuş gibi görünecek mesajlar taşımaktadır. İşte bu yüzden tekrar ve tekrar Guru Yoga uygulaması yaparız. Çünkü bu uygulama hem kendimizi meydana gelenler ile birleşmekten özgür kılma hem de meydana gelenlerin her ne olursa olsunlar iz bırakmaksızın kaybolmalarına izin vermenin sade ve doğrudan yoludur.

Elbette yoğun tahriklerle dolu bu tehlikeli zamanlarda, çevremizdeki dünya ve kendi hayatımızın biçimi koşullar tarafından değıştirilirken açık ve rahat kalmak çok zordur. Bildiğimiz üzere Avrupa’daki ülkelerin sınırları defalarca değışti. İnsanlar *“Ben Ukraynalıyım, Ben Polonyalıyım, Ben Rusyalıyım”* diye düşünüyorlar ancak bu ülkelerin sınırları son yüz yılda birçok kez değışti. Bir ülkenin, bir şehirin, kendimizin isminin bir varlıktan ziyade dinamik, interaktif bir sürece uygulandığını görebildiğimizde kendimizi bel bağlanabilir sabit varolanlara inanmanın esaretinden özgürleştirmeye başlayabiliriz.

*Budalar, ikiliksizliğin farkındalığının şafağı ile ,
Son verin lütfen varlıkların karanlık gecesine,*

Görüngünün gerçek olduğuna inandığımızda dünyanın her bir veçhesi net bir tanıma bürünür ve her bir görünüş tek ve belirli birşeymiş gibi görünür. Görünüşlerin bu şekilde öz-tanımları içerisinde içinden geçilemez gibi görünmeleriyle şeylerin varoluşuna olan bu bağlılık beraberinde karanlığı getirir. Ancak, bu görünürde varolan varlıklar ayrı şeyler değildir. Onlar zihinsel etkinliğimizden meydana gelen deneyimler, yorumlamalar ve inşalardır.

Tüm görüngü birbirine görecelidir ve etkileşim içerisinde meydana gelir. 'Görüngü' terimi görünen birşeyi, bilinç aracılığıyla ifşa edilen birşeyi işaret eder. Bilinç kavrama nesnelere, üzerinde düşünülecek şeylerin zihinsel etkinliğidir. Bunun böyle olduğunun farkına varılmadığında bu 'göreceli gerçekliktir.' Göreceli gerçeklik sadece imgeleme içerisinde 'doğrudur' ve aslında bir kurgu, bir uydurmadır. Farkındalığın ikiliksizliğine uyandığımızda herşeyi bir gökkuşağı, bir serap gibi görürüz. O burada ancak bir öz-esasa sahip değil. Böylece şu açıktır ki hem 'özne' hem de 'nesne' zemin kaynak ile ikilik halinde olmayan deneyimlerdir.

*Yaşayalım edelim böylece,
Farkındalık ve boşluk, berraklık ve boşluk, görünüş ve boşluğun aydınlık gündüzünde.*

Boşluğun farkındalığı ben ve diğerinin yoğun opaklığını inceltir. Diğer kişinin belirleyici bir içsel, kişisel özden yoksun bir şekilde neden ve koşullara bağlı olarak meydana geldiğini gördüğümüzde, hoşlanmadığımız ya da korktuğumuz gerçekten varolan düşman nerededir? Bir inşadan korkuyorum ve bu inşa benden kaynaklanıyor, çünkü 'düşman' gibi nahoş, acı bir özü işaret eden kelimelere inanıyorum. Aslında nahoş, acı bir öz yok. Sende, düşmanımda algıladığım nahoşluk ve acılık koşullarla nasıl devinip değiştiğinin benim üzerimdeki etkisine değin yorumlamamdır. 'Düşman-lığın' şu anki vaziyetimize görecelidir. O içkin değildir.

*Bu zamansız şimdide,
Yaşayalım hepimiz barış, sevgi ve uyumla birliktelik içerisinde.
Yumuşatsın kalplerindeki ışıma tüm varlıkların ego-kabuklarını,
Ve özgür kılsın parlamak için sevginin ışığını.*

Hepimiz bu zamansız şimdide, bu asla değişmeyen sonsuz şu anda, barış, sevgi ve uyumla birliktelik içerisinde ikamet edelim. Egonun erinçsiz ajitasyonu kendisini açgözlü kavrayıştan özgür dinginliğe bıraksın ve böylece bir varlık olmanın tüm izleri kaybolsun. Kalbimizin ışığı bizleri parçası olduğumuz tüm devinim ile bağlayan duyularımız yoluyla parlar. Öyleyse uygulamamız kendimizi dost ve düşmanın ayrılmasına yol açan katılaştırıcı kavramsallaştırma alanışından özgür kılmaktır.

Hepimiz daima taze açık mevcudiyette ikamet edelim!

Türkçe Çeviri: Mustafa Mert Çelebi - 05.22